

Då den 8 december börjat att sända sitt morgonljus över öknar och berg, stodo vi inför frågan om vi från läger n:r 133 kunde uppspara en farbar väg till Alt-misch-bulak antingen direkt mot västnordväst — en riktning, som sannolikt var omöjlig därför att vi då haft att korsa den stora nordöstliga viken av gammal förtorkad sjöbotten — eller på en nordlig omväg där denna vik kunde kringgås. Den torra sjöbotten, som härrör från en tid då Lop-nor hade en väl sex eller sju gånger större utbredning än nu, består nämligen av vad östturkarna kalla "schor", d. v. s. saltbemängt slam, som vid torrläggningen blir hårt som tegel och reser sig i åsar och kammar av i allmänhet en halv meters höjd. Under mina korsningar av Lop-öknen hade jag lärt känna denna fruktansvärda terrängform, vilken är ytterst påfrestande för alla slag av transportmedel, till och med för fotvandrare och om vilken jag visste att den tekniskt var absolut otänkbar för automobiler.

Under stora mödor och försakelser hade Hörner och Chen korsat denna förfärliga "schor"-mark alltifrån sitt läger n:r 61 ända fram till östra stranden av Lop-nor. Deras läger n:r 61 befann sig enligt deras karta och vårt bestick på blott 2,5 mils avstånd mot SSV från vårt läger n:r 133. En bilväg till Östturkistan kunde under inga omständigheter följa deras spår, vilka för övrigt ledde rakt fram till sjön. Den enda möjligheten vore att följa södra foten av Pei-shans randberg till deras närbelägna västligaste udde, kringgå denna och sedan styra mot nordväst och norr, läm-